

Elfizetési feltételek
 Elfizetési árak:
 Egész évre 6 frt.
 Felévre 3 frt.
 Negyedévre 1 frt. 50 kr.
 B.-Gyarmaton havonként 50 kr.
 Gyűjtőknek minden egyszerre megrendelt öt példány után egy tiszteletpéldány jár.
 Az előfizetési pénzek a szerkesztőhöz, vagy Kék László nyomdatulajdonoshoz, legcélszerűbben postai utalványval, a nyomtatandó példányok iránti tájékoztató s pontos szétküldés tekintetéből mielőbb küldendők. Az első évről is szolgálhatunk teljes számu példányokkal.

NÓGRÁDI LAPOK

Hirdetések díja:
 Öt naposra perit sor . . . . . 6 kr
 Helyen minden hetente . . . . . 30 kr
 Német tér g-ánál sora . . . . . 20 kr
 Hirdetéseket felvételre a hird. Nagyobb
 s. többi rész. hirdetések jutányosan meg-
 kösöltelek.
 Előfizetési pénzek, reklamációk és hiány-
 tások a kiadónak küldendők.

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési felhívás

A NOGRÁDI LAPOK

1874-ik évi folyamára.

Előfizetési árak:

Egész évre	6 frt.
felévre	3 frt.
negyedévre	1 frt. 50 kr.
B.-Gyarmaton havonként	50 kr

Gyűjtőknek minden egyszerre megrendelt öt példány után egy tiszteletpéldány jár. Az előfizetési pénzek a szerkesztőhöz, vagy Kék László nyomdatulajdonoshoz, legcélszerűbben postai utalványval, a nyomtatandó példányok iránti tájékoztató s pontos szétküldés tekintetéből mielőbb küldendők. Az első évről is szolgálhatunk teljes számu példányokkal.

B.-Gyarmat jan. 28.

Ugy látszik, a politikai dilettantizmus, mely a közelebbi években az egész nemzetet átható szenvedélyként jelentkezett s annak minden tevékenységét kizárólagosan igénybe vette, sokat kezd veszteni csábererejéből, tisztultabb nézetek vergődnek uralomra s egészségesebb felfogás foglalja el helyét az eddigi türelmetlen elfogultságnak, mely anathemával sújtja az ellenvéleményt.

Eddig a politika volt azon mindennapi kenyér, melyből boldog boldogtalan minél nagyobb adagot igényelt magának. Ez volt a vesszőparipa, melyen minden gyakorlatlan lovag nyargalni merészelt, s azon mesterség, melyhez mindenki érteni vélt. — s melynek elsajátítására s szokályra vitelére a borbérműhely ép oly alkalmas iskolának mutatkozott, mint az egyetem.

Az események hatalma s a eszmőr, mit a szokatlan tápszer sokaknál okozott józanító hatását elig jókor érvényesíté.

Kezdjük unni a politikát. Kiki saját dolga után jár, s a hazafiságot nem az affektált politikai meggyőződés hangos kifejezése, de a munkásság áldásos gyümölcsei szerint kezdi mérni s belátni azt, hogy a legjobb hazafi nem az, ki meddő vitákban s pártküzdelmekben szerepel, de kihívásának megfelel, okos szerűen viszi gazdaságát, üzletét, iparát, kereskedését, hivatalát, megfelel állampolgári kötelemének s maghozza áldozatát is, ha kell, a közügy oltárára.

Szorgalom s becsületesség és műveltség az, mi egy nemzetet boldoggá s nagygyá tehet, de nem a fraziagyártók serege.

Mindez nem zárja ki a közügyek iránti érdeklődést s részvétet azok intézésben, sőt azt szükségessé teszi.

mert a polgári szabadság legerősebb biztosítója a közügyek iránti érdeklődés s az ebből önként eredő közszellem.

De azt tapasztaltuk, hogy éppen az élethálóra folytatott politizálás idejében sem volt észlelhető ezen realisabb irány, sőt annak majdnem teljes hiányát kelle tapasztalnunk, mert amíg ólesen megtámadtuk az országos pénzügyi politikát, nem vettünk időt magunknak községi számadásainak teteleit megtekinteni, s míg az utolsó falusi rektor is bírálattal aláveszi a cultusminister intézkedéseit, addig sem ő, sem az ország dolgival vesződő többi község lakók távolról sem törődtek a saját községi iskoláik állapotával s így lehetne végig menni, s ily visszás állapotokról kellene tanúságot tenni minden ügyben, minden téren s végül elkellene ismerntünk azt, hogy házi, községi s megyei ügyeinkkel, melyek bennünket oly közelről érdekelnek s tevékenységünket igényelők, csak annyit vesződtünk volna, mint az országos ügyekkel s meddő vitákra s pártküzdelmekre feésérelt időnket ezek javítására s érdekében használtuk volna, egy-két lépéssel bizonyára előbb lennénk.

Tehát csak üdvözölhetjük a változást, ha attól félünk nem lehet, hogy igen is alább hagyunk a politikával, de azért egyéb téren ép oly tetlenek leszünk, mint eddig voltunk, a csekélyebbnek látszó s ambíciókat ki nem elégitő ügyekkel ép oly kevéssé gondolunk, mint eddigelé s átadjuk magunkat az édes semmittevés rég élvezett örömeinek.

Igen ettől kell tartanunk s hogy lehetnek idők, midőn visszaki-vánjuk a pártküzdelmek napjait, melyeken nem kelle félnünk legalább az elalvástól, mely nemzetükre nézve egy értelmű lenne a halállal. Meglehet, hogy o sejtelmet kelto jelenségek csak következményei az eddig túlvitt buzgalom lankadásának, s csakhamar bele élendjök magunkat a megváltozott körülményekbe s elfoglaljuk az eddig megiehetős parlagon hagyott, bár hálásabb terület s mindenünk az által hiszi leróni leghívebben hazafiságát, ha azon kötelességnek, melyet hivatala s tása kijelöl, emberül megfelel.

Válasz.

Csalómjai Nyílt levelére.
 Ipolyság, jan. 13.

Kedves barátom! Nagyon helyesen tette, hogy szerény „domici-

lium"-omat megjelölted, mert bár nem tartom is magam oly „szellemi alaknak“ mely a századok előtt élt Csalómjaiak testében „kopogó lélek“ként vándorolhat: még sem szeretném, ha ismerősim a két szomszéd-megyében azt hinnék felőlem, hogy Dárdayt Erdélyben én löttem agyon (amint ez, az utóbbi „Fővárosi Lapok“-ban olvasható) vagy azt: hogy én vagyok azon Pongrácz, ki éppen ez időben Kolozsvárt „az első magyar-angol húslógmentesítő vállalatot“ alapítja; (amint ez meg az utolsó „Pesti napló“-ban olvasható.)

Azt is szeretem, hogy a szerkesztőség nevében te felelsz, mint földim és régi jó barátom a „Nógrádi Lapok“ szerkesztőjéhez intézett, de annak kosarába dobott levelemre, a mire különben neki-előlegesen engedelmet adtam. De azt már nem szeretem tőled, hogy szavaimnak valódi értelmét vagy félreérted, vagy éppen azokat rántod elő, melyek úgy tüntethetnek fel sok olvasásnál, mintha valami „nagyon vadakat“ mondtam volna. Tehát szerettem volna, ha már félig feleletre méltatál te, mint velem együtt nőtt megyei ember, levelem ne „per excerpta“ mutasd be, s abból csupán a benne netán rejlő „gravamen“-eket, hanem adva azt egészen bár szerkesztői esilagokkal spékelve „junctim“ tetted volna arra, „Rohannal“ rohanó, különben szellemidus megjegyzésidet.

Nem én mondtam sem első sem utolsó, hogy „a vidéki lapok ne üzenek magas politikát.“ Mondva volt és lesz ez számtalanszor éppen azon nagy lapokban, melyekre te méltán hivatkozol nyílt leveledben.*) És ha az én (nem közölt) levelem napvilágot lát, úgy -- szabadjon hizelegni magamnak -- azt is látták volna némely, nem monoklin néző „glebae et erepitae adstrictae“ vidéki polgártársaink: hogy a „Nógrádi Lapok“ szerintem tervezett új folyamára nem ugyan többé Rohan (és Montmoreny!) herezegek lapja, hanem azon édes magunk kis világát visszatükröző, melyben mindennap élünk és forgunk; nem ugyan herezegi eledel: kalács vagy zsemle, mit többnyire újra gyúrva egyszer hoz asztalunkra a posta, hogy megkeményedjék, hanem olyféle jóízű barna kenyér, mi egy hétig puhán marad. Tehát kedves barátom, lehet hogy tévedek, de én ilyféle egészséges eledellel és más jóféle szellemi táppal (csak nem politikai vezérezikkekkel!) s e szerint nem is holmi „falusi libák sülletlen aprehensióit, szerelmes leveleit, csodabogarak potéit, felserdülendő-

kakukfiak“ stb. eff. reprodukáló vinem déki lapot óhajtok, — sőt nem csak óhajtok, hanem egykor igénytelen személyemben tetteleg szerkesztettem is, melyben oly „kakukfiak“ elmozulmányai, a tieddel együtt büszkeséggel emlékezem! . . .

Bármegye anektálásáért nyílt leveledben engem is vádolni látszol, jóllehet éppen nem ismerek o részbeni komolyabb nézetemet, mit több magán körben nyíltan kifejeztem, s mi röviden oda megy ki: hogy bármint jól ütne is ki nekem mint honfiai a ministerileg tervezett unió, ezt, mint honfiaschogy sem helyeselhetem. Sőt azt is kifejeztem hozzád írt levelemben, miként erősen hiszem, hogy a megyék jövő századjának kizirkalmazója: Hont-Nógrád nagyobb részéből egy egységes Ipoly megyét fog erőálni. Tehát o részben sem vádolhattok azükkelbl provincializmussal. — Különben ha csakugyan lesz valami az általad jelzett „polgári házasságból“ s Hont megtalálja nyerni menyasszonyát, lesz gondja arra hogy a „szép hozományt“ megtartsa a menyasszony: pedig a szomszéd el ne szeresse! . . .

Én igen is száz mutatvány-példányt kércem a netán Hontot is címéhez tüzendő „Nógrádi lapok“-ból, hogy ezeket mint velünk számos „közös“ anyagi összeköttetésünknel fogva szellemi unióra lépteket, a tölem telhető erélylyel és fortélylyal bemutatthassam, ajánlhassam, minden rendű és osztályú mindkét nemű műveltebb egyéneinknek; s így már ezen, többször érintett levelemben nyilvánított szándékomban benn rejlő előzetesen is kérdéssedre a válasz és ígérlet: részemről a legkészségesebben közreműködni; hogy a „Hont-Nógrádi“, vagy ha jobban totazik: Nógrád Honti Lapok“ megyénkben, a megyénkhez méltó elterjedést nyerjenek. Am de erre, — legalább az én csekély véleményem szerint — mulhatlanul édes barátom nem annyira a kilátásba tett photographiákra van szükség (habár ifusított, szépített arcképeinket szívesen veszszük tőletek!) mint inkább szükség van hogy ti (már t. i. az általam nagyon tisztelt „Nógrádi Lapok“) ne vezérezikkezzenek a Barsnál „kisobb, szegényebb, s elmaradottabb“ Hontról: Továbbá szükség, hogy no akarjátok megyénk szebb felét „de nobis sine nobis“ anektálni Gyarmathoz — meg csak nem rég igazán Gyarmathoz! Mert még abban van ratio, ha ti édes barátom a historiai alapra állva férfiasan véditek magatokat, véditek Gyarmatot, Maróthot és Sá-

* Lásd a 1. s. 2. ik számban.

*) És a „N. L.“-ban is.

Szerk.

got; de ha Léva mellett törtök lándzsát úgy, következtesség okán nektek nem Gyarmat hanem ma központ, például Szécsény mellett kell kardoskodnotok. Mar pedig ha ezt nem tesztitek, hagyjatok folyni a dolgot, amint folynak. A „Nógrádi Lapok” dacára „mundus” e expediet” avagy a francia szóhasználat szerint: „cela ce rangera.” Vegül pedig biztosítalak benneteket édes bárátom, hogy valamin mi eddig úgy, ezentül sem kívánjuk töletek sem kies Gyarmatotok új falait, sem Nógrádokat tiszteletes romjait; úgy mi sem adhatjuk oda könyveden néktek sem Ipolyság rónáját, sem Szondi vére által megszentelt Drégöl várat, s ezt illetőleg (minthogy nyíltan kéríte) engedj válaszolnom Guise herceg szavaival, miután te Rohan hercegeit idézted: „nous en repondrons á quiquonque, qui osera le toucher.”

Pongrácz Lajos.

Tanügy.

Fölhívás a nógrádmegyei központi tanítóegylet tagjaihoz! A „nógrádi központi” és a felső nógrádi tanítóegylet egyesülése érdekében m. 1873. év oct. 8. Losoncban tartott gyűlés eredménye annak idejében közölve volt a lapokban.

E gyűlés jegyzőkönyvének értelmében — mely szerint a megyei tanfelügyelő úr ó nagysága a miniszteri alapszabályokban tartalmazó és a felekezeti népiskolák tanítóira nézve sérelmes pontok körbeni orvoslásának kiküszöbölése után a két elnökség által e tél folytálau egy újabb gyűlést fog egybehívni — Ó nagysága f. é. és hó 4-én 9. sz. alatt kelt leiratával e szervező gyűlést csakugyan f. január hó. 27. ére tűzte ki Szécsénybe mint a megye területre középpontjára.

Ahová egylettünk minden tagja a jelzett határnapon reggeli 9 órakor — falragasok által kijelölt helyiségben megjelenni ezennel tiszteletteljesen felkértek.

A megyei tanfelügyelő úr fönérintett meghívásában nemcsak a nagyméltóságú közökt. miniszter úrnak ügyünkre nézve kedvező válasza van fölemlítve, de egyszersmint

* (Magóhálók mindenekélt ki ahhoz nyílti marasztal.)

azon körülmény is, miszerint a tauló urak, támaszkodva egy megyei rendelet ebbeli intézkedésére illető közökt. határozatok részéről a fuvár- és napidíjakra számíthatnak; — nemkülönben az, hogy a kerületi szolgabíró ur, ó nagysága által erre fölkérve, szíves leendő, az érkező vendégeknék a polgaroknál leendő elszállásoltatásáról gondoskodni.

Tisztelet kártársak! Hazánk művelődése és tanügyi érdekei igényeket és reményeket — a haladás terén legnagyobb részt a nép nevelésével és tervszerű összeműködésével és buzgalomához köti; de a tanítás erkölcsi és anyagi jóléte és parancsosan megkívánja a testvéries tömörülést, és így Nógrádmegye tanítóinak is egy tömörülte alakulását.

Mind ezen tömörülte érdekek magabiztosságát nyerendűek, melyekt a széttagozott erők egyesülnek. Így vállnak az egyesek szép és korszerű eszméi közösködni és gyümölcsözők; így „az egyes sokajuk is — nem maradnak jámbor ohajok,” hanem lesznek közös sokajja; ennek pedig, ha jogos és méltányos, akad méltányos és könyörületes meghallgatója.

Miután azonban a sokajítás maga mit sem segít, kell, hogy tette keljünk. — Tervekenységünk számarát pedig két szent föladat van kitűzve: az egyik: hivatali méltóságunk emelése; a másik: egy megyei „tanítói segély- és nyugdíj-intezet” — ha lehet, önértékéből való létesülése.

— Mindkét föladat, jövőnkre nézve udvas megoldása vállveteti működést igényel.

Azert legyen jelszavunk: az egyesítés minden módon!

Föltebát Nógrádmegye néptanítói vállalkozásból önkül, különösen pedig központi egyleti tagtársak a Szécsényben tennépelendő egyesülésre! Hogy miután a személti kapcsolatok megteremtett, a szívnek is megadjuk adóját, azaz, hogy a váltott eszmecsere után egy ütt egy vig farsangi napot is tartunk — amennyire töltünk telik.

Kelt Patakon 1874. jan. 6.

Aldás hazánkra és ügyünkre!
Tiszttársi üdvözléttel!

Pergor István,
közp. egyl. elnök.
Steiner Gábor,
egyl. l. jegyző.

Törvénykezési ügyforgalom.

A b. gyarmati kir. járásbírósnál 1872. évről hátralékban maradt 257 polgári s 111 büntügyi szám, 1873-ban érkezett: polgári beadvány 12420; büntügyi 1900;

idegen hatósági megkeresés 2581; elnöki beadvány 177, ezen 17656 számból elintézetlenül maradt 46 polgári s 161 büntügyi szám. Ebből 847 sommás perek.

A Losonczyi kir. járásbírósnál 1872. évről hátralékban maradt 62 polgári s 121 büntügyi szám, 1873-ban érkezett: 2007 tkvi s 7365 polg. ebből hátralékban maradt: 46 tkvi s 245 polg. Ebből a sommás perek száma 1354. Büntügyi kimutatást nem volt alkalmunk látni, de mint magánúton értesültünk, a büntügyi beadványok száma: 602.

A szécsényi járásbírósnál, 1872. évről hátralékban maradt 398 polgári és 28 büntügyi szám, 1873-ban érkezett: polgári 6444 büntügyi, 529 elintézetlen 6511 polgári s 513 büntügyi, e szerint elintézetlen maradt 331 polgári s 44 büntügyi szám. A sommás perek száma 1079.

A Fülöki járásbírósnál: 1872-ről maradt 205 polgári s 56 büntügyi; 1873-ban érkezett 4800 polgári s 807 büntügyi elintézetése nyert 5013 polgári s 842 büntügyi, hátralékban van 82 polgári s 21 büntügyi szám. A sommás perek száma volt 1084.

A sziraki járásbírósnál 1872. évről hátralékban maradt 602 polgári s 97 büntügyi szám, 1873-ban érkezett 6501 polgári s 1188 büntügyi, ebből elintézetést nyert 5060 polgári s 1134 büntügyi, e szerint maradt elintézetlen 1143 polgári s 161 büntügyi szám. A sommás perek száma 1327 re rugott.

Kimutatás.*

A f. hó 28-ki tánevizsgálat alkalmával rendezendő tombolára beüldött nyeremény tárgyakról: Frideczky Lajosné küldött: névjegytálcát, tolltörőt s 4 db. lámpasapkát; Kacsóvics Lajosné: vajtartót, ezukortartót s egy gyufatartót; Szerény Gáborné: Falkosari puskaszíjat s egy hevmérőt; Szerény Irén: tolltörőt, s egy fehér házi nyulat; Majerszky Ferenczné: könyvjegyzéket s 2 db. virágtartót; Okolicsányi Pálné: liqueur szervizet; oratartót s gyufatartót; Okolicsányi Jánosné: dohánytartót, tojás szervizet s személyre s gyertyaellenzőt; Tiesinszky Miklósné: két fűbustartót; Tiesinszky Aranka: oratartót, lámpatartót s egy doboz levélpapírt; Komáthy Anselmné: tintatartót, egy üveget pohárral; Komáthy Erzsike: oratartót; Tapolicsányi Ferenczné: házi sapkát, poharat s egy könyvjegyzéket; Sándor-Károlyné: tentatartót; Folkusházy Sofia: dohánytartót; Dessewffy Melania: egy bon-

bonettet s egy parfume-dobozt; Kubinyi Konstantia: poharat; Folkusházy Paula: poharat; Révay Ilona: szivartáskát; Pongrácz Karolyne: albumot; Kubinyi Jolán, Irma és Marnó Jánosné sz. Kubinyi Berta: legyezőt, névjegytartót, poudre-chaoulit, szivar hamutartót, névjegytálcát, pénztárczát, damen noticet, szivartárczát, dolgozó kosarat, illatszertartót s oratartót; Pongrácz Ádámné: tintatartót; B. Rosner Elsonóra: kalásztálcát, gyufatartót, két szobrocskát s gyűrűtartót; Illés Ödönné: törülközőtartót; Hegymeghy Janka: szivarhamutartót, két gyufatartót, tintatartót s gypaszobort; Gyura Adolfné: Schiller összes munkáit 4 kötetben; Zadubán Margit: esengetyűhözöt; Veres Gyuláné: névjegytálcát, albumot s pénztárczát; Veres Janka: egy pár ablak vánkost; Felsenburg Rosalia: pamlagvánkost; B. Luszenszky Mária: két virágvázat; Máriássy sz. Kubinyi Luise: üveget pohárral, két virág porcellán vázat; Gr. Crouy Vilmosné: két virágtartót; Gr. Forgach Antalné: szivar s dohánytartót, ismét egy szivartartót, egy pár fűbustartót, két gyufatartót, 4 db. boubontartót és salonlámpát; Szilassy Ilona: szivar s gyufatartót, esengetyűt, kártyatálcát, szivartartót s illatszertdobozt; Dessewffy Ottóné: névjegytartót, oratartót s gombostipárnát; Tornócsy Györgyne: könyvtartót, ékszerartót s fűbustartót; Jeszenszky Margit: munkakosarat; Jeszenszky Danóné: illatszertartót s számadobozt; Iszakovicsné és Jeszenszky Danóné által a b. gyarmati kereskedőknél gyűjtött tombola adományok: Reiser Fülöp: broche s egy pár fűbevalót, 2 pár manchette gombot, 2 pár inggombot, 1 pár fűbevalót, egy orálnézót, egy titártort, melltűt s tollkést; Silberer Ilona: 6 darab ezüst konfect kést; Spitzer Miksa: albumot s női naptárt; Gazdik Lajos: kézi gyertyatartót, tentatartót s dohánytartót; Omazza örökösök: porcellán gyufatartót, hamutartót s fatálcát; Himmler Johanna: fekete selyemnyakkeudót; Böhm Lípót: 2 szivartárczát s egy erszényt; Herdi József: poharat; Benedek 3 pár gyertyamaecshettet, szájmosót, csészét s üvegtálkát; Felsenburg Henrik: gyöngyháztárczát; Rigóter: 2 garnitur fekete ékszer; Hinler Bernát: gyufatartót; Streisinger: 1 db. fekete szappant; Hutuik István: 1 bábut; Aninger Károly: kalitkát; Sipler test. 2 db. gyertyatartót, 1 szivartartó pávát, virágvázat s fogvájót; Iszakovics kereskedése: toilette tükört, porcellán tálcát, hamutartót, ékszerartót, szivartárczát, szarvas levélnyomót, oválnát photographiára, bali legyezőt, 1 db. gyermekjátékot, stikelt pénztárczát, 2 db. övet, 2

Börtönrendszer.*)

(Satyra)

I.

(Elmélol.)

„Rabot hoztak! Megint rabot! s ugyan Szécsényt vajjon mi véték terheli? „Lopott”, mondják: „Éz nem volt töle szép. De hát ha nem termett-talán neki E mostoha időben annyia. Hogy a másét ne kelljen hántania.” „Igen, de ő nem kenyereit lopott, Nem is azért tett bünt, mert ébezék: Csuládja nincs, s magát mi illeti. Van többje, mint a mi bőven elég: Pinezét tört fel s mert rossz bort nem szeret. Elvitte a legdrágább nedveket.”

„Szomjas volt hát az istenadta lám: Már ez bizony kerésszé menthető. Mert friss vízzel, bármilyen nagy legyen, A szomjaság, szintén onyitható. Hja! ilyen az ifjuság! könnyű szél! — „A rártó már félázs évül él.”

„Valóban ez megint súlyosbító: De tudjuk, hol rossz volt a nevelés. Ott a kor csak megedri a gonoszt. Melytől aztán nincsen menekülés.” „Ót oktatták és iskolába járt. — De a rosszban már ekkor is kivált.”

„A természet hibája! És hábar Legyezni a bünt nem szándék; de nagy Különbség van aköztt ha valaki Első ízben vétkez csupán, avagy Hűgött gonosz.” — „A tisztelt mák-virág Hűsz éve már, hogy folyvást így kibog.”

Végtére is esékélyes az egész. Egy pár üveg sampányit orza el: — De mert van módja és fizetni tud, A gazda nem lesz káros semmivel.” — „A gazda nem, mert azt agyóuverte. Midőn ez őt meglesvén ottlepet.”

„Szörnyű eset!... de bátran vélhető Hogy öntudatlan mérte az ütést. Vagy gondola, hogy a kemény fején A lágy fokos csak nem fog törni részt! Bele esett biz ő a hajba, lám! Olajba csak nem főzik őt talán?”

„Olajba nem. Az első fórumon, — Tekintve, hogy vádolt beismeri A tényt, kap vagy hűsz évet. A magashíroság már érettebben veszi: Kimondja hogy: van „tény” nincs „al-ladék” — Önvád, fokos, halál még nem elég.”

II.

(Gyakorlat.)

„Jelentjük alásan megjöttünk a rabbal! Nagyon lepiszkolt a rázós kocsi miatt, És hogy a megye is haszontalan amért

Nem hengerzetteti simábbra az utat. Mi nem vagyunk oka, — szabódtunk eleget.

De a rab ur ezzel be nem elégedett. — Vezessetek fel őt! azaz hogy várjatok. Nem volna jó mindjárt nyugalmát hántani.

Ez az egészségnek káros. Üzenje meg: Mikor leend szíves velem szót váltani? A királyi ügyész kíván lenni vele.” — Tessék menni hozzá, ez az üzenete.”

Ismét jelentenek: „roppant az izgalom Fogolykörökbe” hogy: sőtlan volt a leveles.

A Marosi meg szörnyű lármát csap, hogy neki Egy font kenyér nyolez lat hűsz egyszerre keves.

A czuspajz sem volt jó puhára megfőve — (Ily botrányok fölött dühbe ki nem jöve!)

A Miska, az, kinek neve: mezitlábos Nagy felindulásban nagyon, a vargára, Hogy rossz mértékét vett az új bakancsáról.

Végre még tyukszemét kap itt a lábára. Jancsit, Palkót, Gyurkát mödnélkül boszantja

Hogy a liberjának nem pityke a gombja Matyi káromkodik, hogy ily zord időben Midőn zérus fölött tíz fok csak a meleg A szabad ég alá vezeték őket, és Czipelnők kell a nehéz seprűnevet: Egy tites kárét is kell tolniok néha Csupán hűsz embernek, egész a szomszédba.

Vasgyuró jelenti, hogy ő ma beteg lesz Elvárja e szerint duflán a porciót; A marbálás kemény, rendeljen hát neki Az orvos borjut, és egy iteze bort, de jót,

A makra jobban fog majd erre izleni; Siessen a foglár mindent beszerzeni. Morizlelben jajgat, hogy ma vásár vagyou, S neki a ezellában muszaj tünepelni Pedig sábesz siücsen, ki fogja helyette A falusi népet mostan kizsebelni? Ki téríti neki meg a szűnő sápot? Biz isten apellál ilyen igazságot.

Sőt többet is tesz még, — a parlament elé Terjeszt be sérelmet a méltatlanságról, — S valóban, mert ime Czompó szébbal követ Rettentő dietiót tart a zsarnokságról; — Tudja a miniszter, hogy X. vármegyében Nagy ártatlanul ül fogva Morizlelben?

Mert ámbár egy tömött tárczát letek nála, A mely véletlenül nem volt tulajdona: S a melyet pontosan leír a károsult Kinek Morizlelben, bár ezelőtt soha Nem látta, nyájasan nyúlt a pruszlijába. Mégis őt vitték mint tolvajt a fogdába!...

karpercezet, conductorur táskaát s egy kis
csékkert. Kestpénzben küldött: január 8-tól
és 10-től: Pajtlér Antal József: 20 forint; Szabas-
tjáni Emília: 10 forint; Szabas-
tjáni Szentos Irma: 10 forint; Szakal
Elek: 15 forint.

Kelt: B. Gyarmaton január 16-án.
A nobilitármány jegyzője,
Némethy Kálmán ne.

Politikai szemle.

A 21-es bizottság, melyet a képviselő-
ház a végéből küldött ki, hogy az ország
pénzügyeinek rendezésére, s az állami ház-
tartás egyensúlyának helyreállítására javas-
latokat terjesszen elő, e hó 12-én 14-én
tartott ülést s a vita leginkább az eljárás
módozataira szorított, s a második gyű-
lésen egy albizottságot küldött ki, mely
megállapítandja a kérdéseket, melyeket a
bizottság tárgyaland, s egyszerűsítend ezek
sorrendjét. A képviselőház ülését 17-én
kezdte meg. — A páncsovai képviselővá-
lasztás alkalmával, az u. n. szerb nemzet-
párt, a szerb fejedelmi címekkel ellátott
szerb zászló elővittele mellett végbevitt ra-
kouzátlanlansága s hazsellenes tettei foly-
tán a választás meghiúsult. — Magyaror-
szág hercege primásának bíborosokká történt
kinevezetése következtében e hó 12-én ren-
dezett ünnepély január 12-én ment végbe
Budán nagy ünnepélyvel, a király közre-
működése mellett, ki maga tette fejére a
bíborosok főzetet a primásnak. — A horvát-
országgyűlésen a horvát osztályfőnökök
és bánfelelőségéről szóló törvény nagy tet-
széssel fogadtatott, s azt benyújtotta Ma-
zurasics hátr megjelölték.

A német birodalmi parlamentbe az új
választások megtörténtek, a kormányt tá-
mogató párt most is többségben maradt, de
az ellenzék is tekintélyes számú lesz. — A
francia nemzetgyűlésben e hó 8-án a kor-
mány vereséget szenvedvén beadta lemondá-
sát, — ugyan a napi rendben volt tör-
vényjavaslatot, mely szerint a közigazgatási
vidéki tisztviselőket, ha nem foganatosítják
a felsőbb helyről származó intézkedéseket
a kormány elbocsáthatja, s helyükbe — a
választás mellőzésével, — másokat nevezhet
ki, a szélsőjobbról is többen szavaztak a
kormány ellen, kik a kormány által a pü-
spökökhez intézett korlát miatt nevezetnek,
melyben nekik mérséklést ajánlott a Né-
metország elleni izgatásaikkal szemben.
Francia és Olaszország közt kisebb visza-
lyok keletkeztek, a római kikötőben álló-
mászó hadihajó személyzetének a pápánál

végbevitt újveti tisztelgése miatt, miután az
olasz királynál ezt tenet elmulasztta. A la-
pok sokat írnak egy, általában a szentsége
által kiadott okmányról, mely a pápa va-
lasztás iránt intézkedik az eddigi szabály-
tól eltérőleg, miután a szentsége fel, hogy
halála után az eddigi szokás s hosszadal-
mas eljárás a felforgó körülmények közt a
választásra nevezet veszélyes lehet, azért igye-
kezett azt egyszerűsíteni, s minden kiibe-
hatást lehetetleníteni, sokan azonban ezt ko-
holmányuak tartják. — Spanyolországban
Serrano sem tud ara lenni teljesen a hely-
zetnek, de úgy látszik, mindent elkövet az
ország megmentésére, mint hirdik a kortest
egy évig nem szándékozik összehívni s ez
idő alatt reméli a karlista és kommunista
főlkélest elnyomni, Barcelonaiban azonban
újra kiütött a polgárháború, több város —
ellenben sikerült a kormány hadseregének
megtisztítani a lázadóktól.

Hontvármegyei bizottmány legtöbb adót fizető tagjainak névsora

1874-ik évben.

Báró Majthényi László, Jankovics An-
tal, gróf Steinlein Ottó, Szababegyi Géza,
Dacsó Pál, Ivánka Zsigmond, Bossányi Ru-
dolf, Luezenpacher Pál, Hovszky Ignác,
Majláth László, Kappel Frigyes, Bolczár
Rezső, Horváth Miklós, Somogyi Károly,
Kubinyi Ferencz, Hajdu Béla, Fülöp Károly,
Rajner Pál, Buzás Kálmán, Podhorszky
György, Majláth István, Zmeskall Zsigmond,
Szulovszky Kálmán, báró Nyári Béla, Hu-
szár Sándor, Tersztyánszky György, Paczo-
lay János, Laszkári Miklós, Luká Lajos,
Skadra József, Baross Lajos, Krobély Jo-
zsef, Kakovszky István, Braunmüller Sán-
dor, Györky Medárd, Hell Odón, báró Ba-
konyi György, Laszkary Lajos, Lakner
Soma, Paczolay Elek, Laszkary Odón, Fo-
kete Béla, Bolgár Endre, Majláth Imre,
Paczolai Gusztáv, Ivánka Imre, Plachy La-
jos, Lakner László, Sárpy János, Brach
Simon, Vinter Sándor, Rédl Sándor, Sántha
János, Rákóczy Sándor, Würczler Frigyes,
Würczler Vilmos, Nedeczky Zsigmond, Rut-
kay Mór, Holeczer János, Pomathy Mihály,
Pongrácz Lajos, Kovács József, Lipták Sán-
dor, Klein Mózes, Hedervary Antal, Nagy
Sándor, Nedeczky Ágoston, Stéger Imre,
Gillek Adolf, Csütalan Ignác, Somogyi
László, Kovács Sebestyén József, Ordódy
Ágoston, Baross Miklós, Elfer Adolf, Jelsik
Lajos, Baross Pál, Szabó Antal, Sánta Ágoston,
Világi Károly, Hoffmann Sándor, Mé-
száros Alajos, Sulez János, Sági Benó, Mül-

ler Károly, Horváth Kálmán, Eboczky
Imre, Tersztyánszky Andor, Zmeskall Lajos,
Vajda Pál, Simoncsai Sándor, Báthory Gá-
bor, Salkovszky Mihály, Fingelhardt Lipót,
Grószmann János.

Pottagok: Justh Lajos, Vaskovics
Mihály, Berzeller Márton, Berger Jakab.

Gazdaszat.

A franciaiak ítélete a borokról a
bécsi nemzetközi kiállításon.

Olvasóinkat kétség kívül érdekelni fogja
azon jelentés, melyet Allain Neveu, a kiál-
lításon a borjury tagja, maga és társai ne-
vében a francia borkereskedők kamarája-
nak legutóbbi ülésében tett, s mely jelentés
habár jellemző azon felületes és részrehajló
modorra nézve, melylyel a franciaiak minden
külföldi ügyet tárgyalni szoktak, mégis sok
helyest tartalmaz, s e tekintetben a Magyar-
országra vonatkozó rész is figyelmet érdem-
el. (Mellesleg megjegyzendő még, hogy
Magyarország a franciaiak szerint csak
Ausztria ezége alatt szerepel.)

Allain, a kamara elnöke, Celerier az
elnök, és még öt kamarai tisztviselő és tag
neveztettek ki francia részről a nemzet-
közi jurybe, melynek elnöke, mint tudva
van, gróf Zichy Ferencz, első alelnöke Teis-
sondre, a párisi ker. kamara tagja, máso-
dik alelnöke az ismert Vészlai borkereskedő
Schlumberger, tollvivője a karlsruhei borász-
tanár Nessler volt.

Allain mindenekelőtt előre becsátja,
hogy a borok elhelyezése igazságtalanul in-
téztetett el, a mennyiben Németország,
Ausztria, Olasz, Görög, Oroszország, Ro-
mánia, Schweiz borai april hótól fogva há-
vós és jól szellőzött pincékben voltak el-
helyezve, míg a francia, spanyol, portugal,
török és angol gyarmati borok a kiállítási
térén ragán hagyattak, és 8-tól 33 fokig-
terjedő hőmérsék hullámszámok voltak ki-
telve. E borok nagyobb része ki sem rakat-
hatott csak akkor, midőn a jury bírálata
elvérték. Ez történt a francia és spanyol
borokkal.

Az ízés igen észszerűtlenül történt, a
mennyiben nem a borfajták — hanem az
egy-egy államok kiállítása szerint eszközöl-
tetett, úgy hogy a legkülönbözőbb borok,
szeszfeleket és likőröket ugyanazon egy
ülésben kellett átízlelni. Ezen körülmény,
valamint a bírálatnak hosszú tartama, há-
rom héten át naponta két, egyenként 2-3
óra terjedő ízésel, végre a gyakran elvi-
selhetlen hőség a bírálatot igen terhesé-
tették és Allain egyenesen ennek tulajdu-

niaja az egyik francia jury tag Cuvillier
halálát, kiről a temetés alkalmával mon-
dott hivatalos beszédben kimondatott, hogy
„ő is a dicsőség mezején esett el, miután
Franciaország szolgálatában halt meg.”

Következett a kiállított termékek méltá-
nylása. Itt Allain Franciaországról fel-
említi, hogy 425 kiállító 1200 különféle
bormutatványval szerepelt. Franciaország
mindazonáltal nem volt kollég képviselve,
miután 76 bortermelő departéméntből csak
16 állított ki, és ezekből kettő aránylag
igen sokat, az egész ország két harmadát.
Ezek Hérault és Gard. Kiemeli, hogy a na-
gyobb pincék birtokosai által kiállított bo-
rok jó hírüknek megfeleltek. A nagy pezsgő
gyárak elmaradtak. A likőrök készítésében
uralkodó és a ferde ízéssel bíró közönség
által tartott neveléses irányt, a sok név
és sok színt, a vegyesen műteteleket kár-
huztatja.

„Ausztria” — így folytatja Allain,
„borai igen nagy különféleséget mutatnak,
a közönségeseket képviselői a vészlai bor,
mely kellemes, gondosan készült, és a nagy
logyasztás igényeinek megfelelő mintabor.

Magyarországban, kevés a figyelemre
méltó bor.

Sok, főleg fehér bor, megtört. A tokaji
jól ízlésű, és hírnevét fenntartotta. Ezen or-
szág nagy erőfeszítéssel sok és olcsó bor-
termelést igyekezik elérni. Nehány közö-
nséges bor, p o a pozsonyi valóban kel-
lemes.

Erdély, mely először állított ki és mely-
nek termelése fontos igérkezik lenni, nagy
változottsággal bíró közönséges borokat
mutatott be, melyekből kellő gond mellett
jó tartani való borok válhatnak. A G u y o t-
féle szőlőművelési módok nagy kezevel
követik, a szőlőfajták kevés különbséget
mutatnak fel, majd mind Franciaországból
vannak behozva stb.

Allainnek a többi országokra vonatkozó
jelentéséből kiemeljük még röviden a kö-
vetkezőket:

A török borok jobbakk, mint az 1867-ki
kiállításkor, csakhogy el kell venni a szu-
rozagot, mely hátrányukra szolgál. A
görögök is előmenetelt mutatnak de
ezekben a csersav sok, mit elkerülhetnek,
ha az erjedést megrövidítik, szurok itt is
túlcsúszosan érezhető. Az olasz borok keze-
lésében a haladó horászati tudomány befo-
lyása észlelhető. Likőrjeiben, mint minden
déli vidék likőrjeiben, az Anisovak a tul-
nyomók. A spanyol borok közt vannak
kitűnő könnyű, színtelen, a legjobb francia
Rhône vidéki borokhoz hasonlóak. A por-
tugal borok, előbbi kiállítástól eltérőleg,

Micsoda habota az ott az udvaron?
Kik kurjogatnak úgy korusban oda-
át? . . .

„A vén Istók mesél sok szép betyár-
stíkiit,
Ót éltetik, neki szól a hangos vivát!”
„No, csakhogy panasz nem hallzik
minduntalan!
A fejkóknak ime milyen vig kedve
van.

Mátyás arany kora viradt valóba ránk!
A renyhesség kegyelt, a szorgalom fizet;
Csakhogy a nagy király elhírdt restjei
Nem okoztak azért államdefezitet;
Hárman valának csak, — csupa jám-
borfajta —
Nálunk rendszer hogy: a díjt a bün
aratja! —

Egy kis meredeus is jó ezafatt közbe, —
Két legény ment együtt: egy ör s egy
„letartott.” —
Mindkettőnél kemény fegyver: emez
fejszét

Emel a váln, az szuronyt visel s
kardot;
De míg a kard szurony gyanútlannul
pihen,

A fejsze gyors, s az ör véreben a gyepen.
Elszakkothetnek, azaz mehetne a bűnös
Bizvást a merre csak tartaná a kedve,
Mert nem szabadabb mint ő, léghen a
madár,

De a kopé okos, gyakorlati elme:
„Mért változtatná, mért hagyná itt jó
helyét?”

Midőn esengetnek is, hogy készen az
ebéd. —

Nagy inquisitio keletkezik nyomban.
Kikérdezik gyöngéd részvétellel a rabot:
Mi nagy méltatlanság történhetet vele?
Okot a mercyre neki mi adhatott?
S beösmér ő mindent: de van nagy
mentsége:
„Ter-nek szólítá őt az ör. — Ezzel vége.

Szeretném én tudni: mi ebből a ha-
szon? . . .

Annyi okvetlenül van hogy: tanul-
ságnak

Kézvel markolható anyagot nyujt:
hogyan

Nem kell kezelni a börtönt — Mulat-
ságnak

Megjárja különben, ha mulatság nekünk
Hogy egy pár milliót ily módra kivetünk.

Csalomjai.

Egy végzeteljes lovaglás.

(Németből; — y. r.)

I. rész.

Folytatás.)

Az ifjú baláspadi lett a belső felin-
dulás miatt; de mérséklé magát s reszkető
hangon válaszolá:

„A legmélyebb tisztelettel vissza kell
utasítanom vádját, ezredes úr, Isten a tanúm!

Beocsássa meg szavaimat, melyeket ön idé-
zett elő; ha érte nem mondaná, hogy
Martigny-nak volna oka ezen tett elköveté-
sére, azt vakon nem foghatni Lamotte ká-
plár unokaöcsésére. Igaz, ezredes úr, ön velem
habár oly fiatal vagyok, s kötelességemet
iparkodom pontosan teljesítenem, tölzsigorban
bánn, de Martigny Armand nem felejté el,
hogy nemes vérből származik, egy nemes
pedig nem bozolja meg magát oly mó-
don, melyért Isten s ember előtt pirulnia
kell.”

Sötét pir futá át egy perere az elfor-
duló Rosly sárga arczát. Harag, vagy szégyen
volt ez?

„Martigny, Martigny!” mormogá.

Azután ismét az ifjúhoz fordult, ki hi-
vatalos állását egy perere sem változtata.

„Mered tagadni, hogy már hosszabb idő-
óta éjjelenként elhagyád a laktanyát és
annak udvarában és kertjeiben egyedül kö-
boroltál?” kérdezé az ezredes szigorú han-
gon. „Emberkerülő viseleted már régóta
gyanús előttem; nem szeretem az ábrán-
dozókat, ritkán lehet tőlük valami jót re-
mélni.

Az ifjú szemében az emberi öntudat
felébredésének szikrája lángra gyúlt, s az
ezredes akaratlanul egy lépéssel hátrált.

„Ezredes úr” — mondá, és kobléből a
hang tompán s elnyomva jött elő — „ezre-
des úr, valjon alávétvém a gondolatok is
az alárendeltségnek? Azon éjjeken, midőn
szemeimet körülé az álom, a szabadba von-
zódom, ki, Isten esillagosa ege alá, hogy jó
anyámat oda fön üdvözöljem, kit oly korán

elszakított tőlem, hogy atyámra gondoljak,
ki talán már szintén onnét felülről tekint
le reám és hogy az édes remény-álomokban
elfelejtsem azon gyalázatot, azon kínt, mit
az elhunyt nap hozott.”

Rosly, szokása ellenére, hangosan és
durván nevetett fel.

„Ah, egy érzélgős katona! fű elég érett
vagy a bolondok háza számára! Más ka-
tona a palackot fogja kezébe, ha feledni
őbajt; neked ábrándokat vertek fejedbe ne-
mes születésről — bolondság! ki tudja, mi-
csoda esavargó —”

„Ezredes úr!” kiálta föl Armand, „ön
atyámról beszél! Martigny Emil, így be-
szélte nagybátyám, anyán tudósítással nyo-
mán, hadnagy volt XVI. Lajos király sere-
gében, hol ön is, ezredes úr.”

Az ezredes elő lépett; szeméi szikrástak,
arca kigyuladt.

„Ezredes úr,” folytatá csendesén, mig
egész teste remegett, „imádkozzál atyáért,
ezen szavakkal mult ki szegény jó anyám,
mig kezeit Áldólag fejemre tevé. Akkor még
gyermek valék, és képtelen, hogy megértet-
tem volna; de azon szó együtt nőt velem,
és betölté lelkemet. Azon férfi, kiért egy
haldokló anya imádkozni tanítja gyermekét,
csak derék, becsületes ember lehet és becsü-
telen az, ki őt gyalázni meri — —”

„Kölyök! ezt meréd mondani Rosly es-
redesnek!”

Az ezredes keze az ifjú fejére esett,
arozát egészen eltorzítá a düh, szeméi vér-
vörösek valának.

